

Bemærkninger til forslaget

Indvandreres familiesammenføringer giver ofte anledning til store problemer. Som en række af landets borgmestre i den seneste tids debat har påpeget, forårsager det stigende antal familiesammenføringer en række sociale og økonomiske problemer. Problemerne er særlig store i byer med en høj grad af almennyttigt boligbyggeri, hvor der flere steder er opstået såkaldte »indvandrerghettoer«, der kun bebos af flygtninge og indvandrere med begrænset eller ingen kontakt til det øvrige danske samfund.

De nuværende regler om familiesammenføring for indvandrere rækker efter forslagsstillernes opfattelse langt ud over, hvad Danmark er forpligtet til efter internationale konventioner.

Forslagsstillerne er enig i, at familiesammenførsreglerne skal beskytte familiens enhed. Derfor skal personer, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 (flygtninge), fortsat have mulighed for at blive familiesammenført i Danmark med ægtefælle og børn fra et i forvejen bestående ægteskab. Det fordrer både hensynet til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og - ikke mindst - en almindelig human menneskeopfattelse.

Princippet om familiens enhed eller hensynet til menneskerettighederne fordrer imidlertid ikke, at indvandrere i anden og tredje generation har et retskrav på at blive familiesammenført med personer fra hjemlandet. Særligt når det tages med i betragtningen, at flere af disse ægteskaber kan kategoriseres som »arrangerede ægteskaber« eller egentlige tvangsægteskaber.

Som bl.a. Jyllands-Posten dokumenterer i artiklen "Sammenføringer kan dæmpes" den 22. december 1999, er der intet menneskeretligt problem i at afskaffe indvandreres retskrav på familiesammenføring. Avisen refererer cand.jur. Kim Kjær fra Det Danske Center for Menneskerettigheder for at sige, at "et ungt tyrkisk par i princippet ikke har større krav på at blive familiesammenført i Danmark end i Tyrkiet.

Parret kunne i princippet lige så godt blive gift og bo sammen i en tyrkisk landsby som i en københavnsk forstadskommune."

Som allerede foreslået i beslutningsforslag nr. B 43 fra folketingsåret 1993-94 ønsker forslagsstillerne på ovennævnte baggrund, at det automatiske retskrav på familiesammenføring erstattes af en konkret og individuel vurdering, hvor myndighederne får mulighed for at inddrage flere relevante hensyn i afgørelsen af, om indvandrere bør meddeles tilladelse til familiesammenføring. (Se Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne side 3740, 5036 og 10163, tillæg A side 4769 og tillæg B side 897). Det gælder såvel familiesammenføring med ægtefælle eller fast samlever som børn.

Ved vurderingen af, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring med ægtefælle eller fast samlevende, bør det helt afgørende hensyn være, til hvilket land parret har den største sociale og kulturelle tilknytning.

Har begge udlændinge således samme statsborgerskab, er formodningen, at parret har størst tilknytning til deres hjemland, hvorfor forslagsstillerne finder det mest hensigtsmæssigt, at familiesammenføring sker i hjemlandet. Der bør derfor i disse sager ikke gives tilladelse til familiesammenføring.

Særligt i sager, hvor den herboende reference i sager vedrørende familiesammenføring ikke er integreret i det danske samfund, bør udgangspunktet være, at der ikke gives tilladelse til familiesammenføring.

Det er efter forslagsstillernes opfattelse helt afgørende for en vellykket integration af udlændinge, der kommer til landet som led i en familiesammenføring, at de herboende er integreret i det danske samfund.

Havner den familiesammenførte udlænding således i et ægteskab, hvor ægtefællen, der har søgt om tilladelse til familiesammenføring, hverken taler dansk eller har særlig kontakt til det danske samfund, er integrationen på forhånd dømt til at mislykkes.